

ผลของการนำเรื่องและตัวชี้นำที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน

ผู้เขียน นายประพันธ์ ไชยณรงค์

สาขาวิชา จิตวิทยาการศึกษา

ปีการศึกษา 2536

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการนำเรื่องและตัวชี้นำที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน ตลอดจนศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง ซึ่งได้แก่ การนำเรื่องที่แปรค่าออกเป็น 3 ระดับ คือ การนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ การนำเรื่องด้วยจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและการนำเรื่องด้วยแผนผังสรุปโยงเรื่องและตัวชี้นำที่แปรค่าออกเป็น 2 ระดับ คือ ตัวชี้นำแบบตีกรอบ และตัวชี้นำแบบขีดเส้นใต้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 8 โรงเรียน จำนวนนักเรียน 192 คน นักเรียนได้รับการสุ่มเข้าทดลอง จำนวน 6 กลุ่ม กลุ่มละ 32 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย เนื้อเรื่อง จำนวน 3 เรื่อง และแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 3 ฉบับ กลุ่มทดลองแต่ละกลุ่มได้รับเงื่อนไขการทดลองที่ได้จากกลุ่มสุ่มเพียงเงื่อนไขเดียว โดยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องแล้วทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน กลุ่มละ 3 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับการทดลองแบบแฟคทอเรียลสุ่มสมบูรณ์ CRF-32 (การนำเรื่อง x ตัวชี้นำ) โมเดลกำหนด ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ เนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยแผนผังสรุปโยงเรื่อง มีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน
2. นักเรียนที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีตัวชี้นำแบบตีกรอบ และเนื้อเรื่องที่มีตัวชี้นำแบบขีดเส้นใต้ มีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน
3. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการนำเรื่องและตัวชี้นำ